

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

SEXUÁLNÍ ŽIVOT SLAVNÝCH

Radim Uzel

Sexuální život slavných

Sexuální život slavných

Radim Uzel

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Radim Uzel, 2016
Photo on Cover © Martin Michalec, 2016
Cover © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-276-9

LIDSKÉ SEXUÁLNÍ CHOVÁNÍ je nesmírně různorodé a jen s velikými obtížemi se čas od času někdo pokusí vypracovat nějaké sexuální normy. V průběhu dlouhých dějin lidstva můžeme být svědky toho, že prakticky neexistuje téměř žádná forma tohoto chování, o kterou by se v některé kultuře neusilovalo a která by nebyla současně jinými kulturami zatracována a prokleta.

Sexuální život slavných lidí bývá většinou jejich životopisců překrýván rouškou tajemství a mlčenlivosti, přesto však se nám při pečlivém studiu historických dokumentů odhalí, že většina z nich byli lidé z masa a krve. Většinou trpěli stejnými sexuálními problémy jako mnohý náš současník a navíc se ještě často dostávali do konfliktu s tehdejší společenskou morálkou, která se nám dnes zdá mnohdy nepochopitelná, často i směšná.

Přestože nejsem profesionálním historikem, zabývám se již několik let intimním životem slavných osobností. Odkrývají se mi tak četné zajímavosti, proti nimž jsou dnešní příhody bulvárního tisku jenom slabým čajovým odvarem. Pokud se o tyto události nyní podělím se čtenáři těchto stránek, nečiním tak z touhy po jakési laciné senzaci, ale v hlubokém přesvědčení, že i v těchto příhodách může platit staré přísloví o tom, že historie je učitelkou života. Přinejmenším by se mohly tyto dosud často utajované osudy pokusit o to, aby nám nic lidského nezůstalo cizí.

Radim Uzel

Král Karel II.

29. květen 1630 – 6. únor 1685

Tento anglický král by snad v naší historii slavných mužů ani nestál za zmínku. Pokud se však zabýváme sexuálním životem korunovaných hlav, neměl by tento Stuartovec v naší knize chybět. Už více než tři století se totiž honosí titulem majitele největšího pánského přirození ze všech králů. V historii slavných mužů s nadměrně velikými rozměry penisu se to jen hemží korunovanými hlavami. A královský rod Stuartovců nezástal této pověsti nic dlužen. Charles II. je vskutku osobností, jejíž sexuální výkonnost byla dokonale historicky doložena a velikost jeho penisu dokonce básníky opěvována.

Už v roce 1646 – to mu bylo 16 let, uposlechl v důsledku občanské války rady svého otce – anglického krále Karla I. a opustil Anglii. Když mu bylo 19 let, nechal mu Oliver Cromwell tatínka popravít a pro mladíka zůstalo jedinou možností vyhnanství. Spory mezi Cromwellovými následníky pak vedly k restauraci Stuartovců a milý Karel byl ve svých 30 letech na anglický trůn povolán zpět. Slavnostně korunován pojal za choť Kateřinu z Braganzy – dceru portugalského krále. Kateřina mu nebyla schopna porodit dědice a následovníka. Snaha byla sice velická, příroda však byla mocnější a dvakrát došlo k samovolnému potratu. Karel II. se zde zachoval jako gentleman, s manželkou se přes vytrvalé nabádání svých rádců nerozvedl a choval se k ní vždy slušně a ohleduplně. Totéž platí o jeho toleranci k náboženským odpůrcům.

Zdaleka to však neplatí o jeho mimomanželských avantýrách. Král sice proslul jako vášnivý milovník koní, rybolovu a mořeplavectví, největším celoživotním koníčkem pro něj však zůstal sex. Někteří dějepisci popisují jeho dvůr jako semeníště zvrhlosti a rozmařilosti, puritáni ho líčí jako sexuální zrůdu, pravdivější obraz však ukazuje veselého, statného, energického a pro ženy jistě přitažlivého panovníka, který nepohrdl žádným milostným dobrodružstvím. Nemožnost legitimního dědice kompenzoval desítkami, podle některých pramenů snad dokonce stovkami levobočků. Nikdy se na žádné ženě nedopustil násilí, všechny milenky s ním souložily dobrovolně a většina z nich na toto královské dobrodružství vděčně vzpomínala.

Charles miloval ženy rajtující na koni v obtažených kalhotách, přál si, aby se jim při jízdě dobře rýsovaly jejich hýždě, což byl v 17. století jistě požadavek více než revoluční. Liboval si také v ženských kontrastech – současně obdivoval sexuálně nenasytnou, mírně zhýralou dámu volnějších mravů a na druhé straně panenskou, stydlivou a plachou dívku hrající si s panenkami. Když se pak dostatečně nasytil těchto rozdílných milenek, zařídil mu jeho privátní důvěrník Will Chiffinch návštěvu nevěstince, kde se král povyrazil s děvkami poslední cenové skupiny.

Již v 15 letech byl sexuálně sveden svou vychovatelkou paní Wyndhamovou, tato zkušenost u něj pak vždy čas od času vyvolávala touhu po starších milenkách. Když mu pak léta přibývala, zbavil se častého střídání milenek a více než promiskuitu připomínal jeho život sérii monogamních vztahů. Londýňané ho nazývali přezdívkou „starý kurevník“. Když jednou procházel halami svého paláce, slyšel, že za jedněmi dveřmi zpívá mladá dáma satirickou lidovou baladu „Ten starý kurevník – náš král“. Okamžitě zaklepal na dveře, a když se žena zeptala, kdo je tam, odpověděl: „Sám starý kurevník osobně, madam!“

Množství různých písní a popěveků, oslavujících královy sexuální schopnosti, byl bezpočet. Za všechny snad jen verše básníka Roches-tera, které jsem poněkud neuměle přeložil:

*Ty choutky a moc jeho jsou velké tak
jako je žezlo a předlouhý pták.
Milenka zvyklá si s penisem pohrávat,
může pak též snadno jeho žezlem mávat.*

Přímo románový příběh připomíná historie královy milenky Nell Gwynneové. Její tatínek byl nepolepšitelný budižkničemu a dlouhodobě pobýval ve vězení pro dlužníky (škoda, že u nás nemáme dnes podobnou instituci). Matka byla prostitutka propadlá alkoholismu. Nell se vypracovala na divadelní herečku – byla vlastně první představitelkou

ženských rolí v Anglii (do té doby tyto role hráli dospívající chlapci). Králi potom v divadle předváděla cosi jako předobraz o tři století mladšího striptýzu, padla mu do oka a sama potom už jako oficiální milenka nazývala krále Charlesem III. bez ohledu na dynastickou posloupnost. Vysvětlila to tak, že už předtím měla za milence dva Karly. Krále fascinovala její vulgární sprostota a sexuální nenasytnost zahalená do jakési falešné stydlivosti.

Dějepisci tradují jednu historku, kdy Nell, cestující v královském kočáru, byla londýnskou chátrou omylem považována za jinou královu milenkou, honosnou a elegantní Louise de Kéroualle. Tato byla Francouzka a katolička a byla proto považována za špiónku francouzského krále Ludvíka a dav na ulici uspořádal proti ní jakousi manifestaci. Nell vystrčila hlavu z kočáru a silným hlasem zvolala: „Lidi, modlete se a buďte uctiví! Já jsem *protestantská* děvka.“ V protikladu honosné aristokratické Louise a dravé a smyslné Nell naplňoval Charles svůj dávný ideál dvou protikladných milenek. Další z řady těch dvojic byla ostýchavá a upejpavá Františka Stuartovna a sexuálně nenasytná vášnivka Barbara Palmerová, která o sobě rozhlašovala, že je královou sexuální poradkyní. Historik Samuel Pepys však připomíná italské přísloví, že „muž s erekcí nepotřebuje žádné rady“.

Pokud se týče všech Karlových nemanželských dětí, budiž řečeno, že ať je zplodil s honosnými šlechticnými, nebo s anonymními dívkami, vždycky se o jejich budoucnost ekonomicky dostatečně postaral. Celkem správně konstatuje vévoda z Buckinghamu, že král je přirozeně otcem svého lidu, Charles II. však je skutečným otcem z toho lidu nejlepších jedinců.

Kateřina II., Veliká

2. květen 1729 – 17. listopad 1796

Ruská carevna vlastním jménem Žofie Bedříška Augusta z Anhalt-Zerbstu byla sestřenicí a od roku 1745 pak manželkou cara Petra III. Tento ruský car vstoupil na trůn jako nástupce své babičky carevny Alžběty. Kateřina měla při vstupu do manželství tak trochu smůlu. Historici se shodují v názoru, že car Petr byl nejenom blázen, ale kromě toho byl také impotentní a neplodný. Není divu, že Kateřina jednu dobu už pomýšlela i na sebevraždu. Naštěstí se z chmurných myšlenek začala pozvolna rozptylovat hojnou četbou a intenzivní každodenní jízdou na koni.

Carevna nakonec dokázala, že šikovná žena dokáže otěhotnět i s impotentním a neplodným manželem. V případě Kateřiny II. se o tento reprodukční úspěch postaral mladý ruský šlechtic Sergej Saltykov. Po téměř desetiletém manželství se tedy konečně narodil mužský potomek. A jak už to bývá u psychiatrických případů zvykem, manžel Petr III. bláznil stále více. Kateřina tak málem přišla o dědictví trůnu. Dotyčný šílenec se totiž jednou v jakémsi záchvatu náhle rozhodl k rozvodu.

Šikovná Kateřina okamžitě zvětřila nebezpečí a proti svému manželovi zosnovala vojenský puč. Měla na to lidi v řadách politiků a důstojníků a za pomoci armády a senátu byl nakonec Petr III. 9. července 1762 svržen z trůnu. Vězení asi nestačilo, protože na ruském carském dvoře odjakživa platí, že dobrý manžel je mrtvý manžel. Petr byl tedy nejen zajat, ale posléze za nevyjasněných okolností 18. července zavražděn na zámku Ropša u Petrohradu. A kdo byl asi šéfem celého podniku ve službách Kateřiny? Inu, kdo jiný, než Kateřinin milenec hrabě Grigorij Orlov. Pomohli mu jeho dva bratři. Všichni byli příslušníky carské jízdni gardy. Cesta k trůnu byla volná.

V průběhu své dlouhé vlády Kateřina II. zlomila přílišnou moc církve, potlačila několik povstání, zreorganizovala civilní službu, upevnila nevolnictví zejména přitažením uzdy ukrajinským nevolníkům. Připojením Ukrajiny a Krymu rozšířila pak Ruskou říši o 200 000 čtverečních mil. To následným vládcům Ruska se takovéto činy daří už mnohem obtížněji.

Před sňatkem byla Kateřina sexuálně citlivou dívkou. Několik komorných na ni prásklo, že v noci onanovala většinou prostřednictvím polštáře mezi nohama. A také není překvapením, že i v manželství si pak do postele brávala různé sexuální hračky a masturbační pomůcky. Taky se nemůžeme divit tomu, že vzhledem k impotenci carského manžela byla ještě ve 23 letech pannou. Za jedné bouřlivé noci na jednom ostrůvku v Baltickém moři pak požádala komornou, aby ji nechala samotnou s hrabětem Saltykovem a prožila s ním svou první noc lásky. Po tolika letech koitální abstinence milostná aféra se Saltykovem náhle rozpoutala Kateřininu vášnivou sexualitu.

Po dvou samovolných potratech Kateřina porodila syna Pavla. Další syn – oficiálně manželský, zemřel ještě dříve, než jeho skutečný biologický otec musel s ostudou opustit carský dvůr. Pak porodila další tři syny. Původní milenec byl pryč a tak otcem všech tří synů byl s největší pravděpodobností kníže Orlov. Petra III. pak slyšeli často pro sebe mumlat něco o tom, že ani neví, jak je to možné, že je jeho manželka těhotná. Kateřina ovšem skrývala svá těhotenství pod širokými sukněmi a rodila tajně v obydlí svého věrného sluhy. Grigorije Orlova si ovšem nemohla vzít za muže, protože by to znamenalo konec dynastie Romanovců. Udržovala s ním však styky dlouhých čtrnáct let a zapudila ho teprve, když se dozvěděla, že svedl svou třináctiletou neteř. To byla i pro Kateřinu přece jenom trochu silná káva.

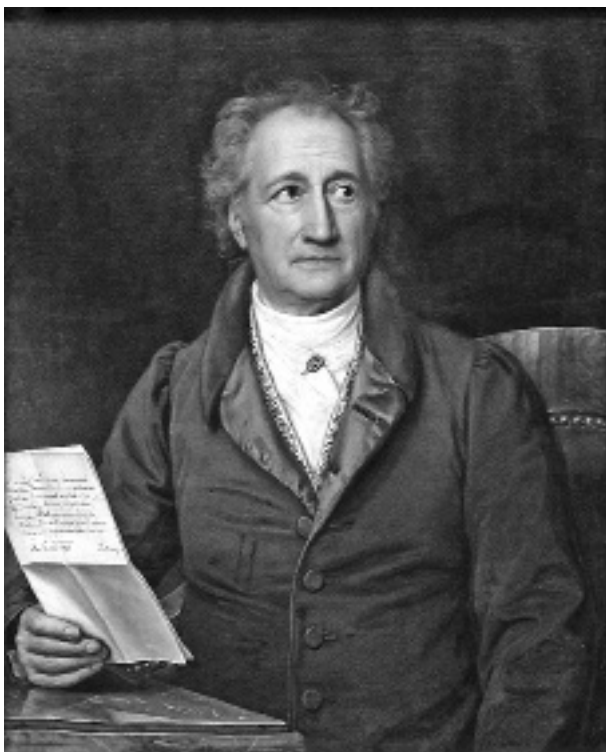
Všichni pamětníci potvrdili, že ve svých 43 letech Kateřina rozkvetla do krásy. Měla krásné hnědé vlasy, výrazně modré oči, nádherně tvarovaná smyslná ústa a nepochybně větší sexuální přitažlivost než za mlada. V té době se do její přízně vetřel mazaný důstojník Grigorij Alexandrovič Potěmkin, o deset let mladší než carevna. Zajímavé je, že tento výtečník původně studoval na pravoslavného popa. Po dvouletém vášnivém dobrodružství pak Potěmkin nebyl zapuzen, ale zůstal v Kateřininých službách jako pomocník a rádce.

Potěmkin byl břichatý, pokrytecký jednooký neotesanec, který si oblíbil laškovat s carevnou v parní lázni, při tom prý nechutně hlтал různé lahůdky a dobroty a chlemtal vzácné nápoje. Jeho podvody

páchané na carevně s předváděním neexistujících vesnic, místo kterých nechal postavit jen papírové kulisy, vešly do historie jako pověstné Potěmkinovy vesnice. Je zajímavé, že to byl právě on, kdo Kateřinu II. přivedl na myšlenku, že je stejně snadné střídat milence jako ostatní služebnictvo. Sám pak Kateřině II. tyto milence dohazoval a schvaloval.

Je zajímavé, že tento systém střídajících se milenců fungoval až do carevniných šedesátin. Každý potenciální milenec byl nejprve testován carevniným osobním lékařem na možné známky pohlavní nemoci. Když byl shledán zdravým, byl podroben tak zvanému testu mužnosti – musel vykonat pohlavní styk se zvláště k tomu účelu najatou dvorní dámou a teprve když i v tomto testu obstál, byl ubytován ve speciálním apartmá, které mělo soukromé schodiště vedoucí přímo do carevniny ložnice. Za své sexuální služby pobíral výtečný plat. V této funkci obecního placeného milence se tak vystříдалo celkem třináct mužů, jména všech jsou historicky doložena.

Když bylo Kateřině šedesát let, vybrala si sama pro tuto službu dvaadvacetiletého Platona Zubova, kterého rádce Potěmkin původně zamítl pro nadměrnou ctižádostivost. Tento mladík však nicméně setrval v carevniných sexuálních službách až do její smrti v 67 letech. Různé pověsti pravily, že Kateřina II. zemřela na následky soulože s koněm, tato historka však nebyla potvrzena. Příčinou její smrti byla pravděpodobně mozková mrtvice.

Johann Wolfgang von Goethe

28. srpna 1749 – 22. března 1832

Prvorozený a jediný syn císařského rady z Frankfurtu nad Mohanem vyrůstal ve vysoce kulturním rodinném prostředí. Když odcházel ve svých šestnácti letech studovat práva do Lipska, ovládal již kromě hudby a umění také šest jazyků. Atraktivní mladý muž se zobákovitým nosem a velikýma tmavýma očima brzy zapadl do vysokoškolského bohémského života. V tomto životním stylu pak ještě pokračoval již jako praktikant říšského komorního soudu ve Wetzlaru. Nešťastná láska k Charlottě Buffové a některé soudní materiály ho inspirovaly k napsání slavné novely Utrpení mladého Werthera. Sebevražda hrdiny se stala v té době téměř kultovní záležitostí, do roku 1800 bylo toto dílo přeloženo do 15 jazyků a z Goetha učinilo rázem slavného spisovatele.

V roce 1775 přijal Goethe pozvání sasko-výmarského vévody a prožil několik měsíců u jeho dvora ve společnosti zhýralého vévodova syna. Po několika společenských excesech a bujných večírcích, při nichž vytlučení zámeckých oken bylo ještě nejmenším přestupkem, šel Wolfgang do sebe, vstoupil opět do státních služeb, usadil se, stal se tajným radou, vzdal se dokonce i pití kávy a nošení paruky. Zbytek života pak prožil ve Výmaru s výjimkou několika pobytů v českých lázních a dvou studijních cest do Itálie. Organizoval divadlo, věnoval se studiu přírodních věd, morfologii rostlin a živočichů. V roce 1784 objevil u člověka mezičelistní kost. Za svého opakovaného pobytu v Karlových Varech, Mariánských a Františkových Lázních se také stýkal s českými vědci (Josef Dobrovský a J. E. Purkyně).

Všechna tato studia zpestřená spisovatelskou činností mu ovšem nezabránila čas od času uspořádat soukromé sexuální orgie, při nichž si liboval v organizaci bizarních erotických trojúhelníků se dvěma různými, protichůdnými ženami (například jedna nezkušená panna a druhá prohnaná prostitutka). Jeden Goethův životopisec prohlašuje, že spisovatel trpěl celý život předčasnou ejakulací a že první skutečnou soulož realizoval až ve svých 39 letech. Zatím se nikomu nepodařilo tuto pravděpodobnou domněnku vyvrátit. Sám popisoval, že často i minimální tělesný kontakt, například polibek, ho dokáže uvést do naprosté extáze.

Goethe si ve vyhledávání svých známostí potrpěl na ženy obtížně dostupné, často zadané nebo i provdané, většinou za nějakého přítele. Zmíněná Charlotta Buffová – inspirace Utrpení mladého Werthera, byla manželkou Goethova velmi dobrého kamaráda Johanna Christiana Kestnera. Přes své dobré vztahy se šlechtickými kruhy vyhledával občas milenky i mezi prostými, zemitými, často i dosti hrubými měšťanskými ženami. Jejich typickou představitelkou je jeho první skutečná milenka, boubelatá Kätchen Schönkopfová, dcera hostinského. O této své milence psal vášnivá vyznání, kde se to jenom hemží barvitými básnickými obraty. Podobná vyznání „kouzelných zahrad“ a „ztracených rájů“ si vysloužila další veliká láska – farářova dcera Friederike Brionová, kterou Goethe později zanechal nejen se zlomeným srdcem, ale prý i s nemanželským dítětem.

Ve frankfurtském období jeho života můžeme k básnickovým milenkám počítat ještě jistou Lili Schöнемannovou, dceru bankéře. Tato známost se vyznačovala neustálými rozchody a opětným smiřováním a skončila až odchodem do Výmaru v roce 1775. Životopisci však pochybují, zda s touto ženou Goethe opravdu souložil. Do svého deníku si o této známosti totiž poznačil pouze několik slov: „Episoda s Lili. Předehra. Pokušení. Offenbach“. Také ve Výmaru měl pak zřejmě platonickou známost s Charlotte von Steinovou, o sedm let starší matronou, matkou osmi dětí. Nic to neměnilo na tom, že dotyčné za deset let trvající známosti napsal více než 1500 dopisů.

Po léčení v Karlových Varech v roce 1786 odjel Goethe do Itálie. Tam vnímal krásu přírody a studoval antické památky. Brzy po návratu se seznámil s Christiane von Vulpiusovou, dělnicí v továrně na umělé květiny. Christiane byla zavalitější postavy, uhrančivých tmavých očí. Milovala divadlo, ráda se pěkně strojila. S Goethem setrvala až do sklonku svého života, v roce 1806 se za něj provdala brzy po válečném konfliktu s Francií, kdy mu údajně zachránila život před zastřelením dvěma nepřátelskými vojáky. Korespondence mezi nimi se občas zmiňuje i o jejich nenarozeném dítěti, které v dopisech

nazývají „odporným čertíkem“ a Goethův penis je titulován „pan Krásná Noha“ (Herr Schönfuss).

Manželství ovšem Goetha nezbavilo touhy po jiných ženách. Byla mezi nimi Minna Herzlieblová – inspirace vášnivých sonetů, provdaná, jak jinak, za Goethova přítele. Manželka Christiane zemřela v roce 1816 a starý vdovec se pak ještě vášnivě ve svých 72 letech zamiloval.

Milovaná dívka se jmenovala Ulrika von Levetzow a dějištěm této pozdní lásky byly Mariánské Lázně. Goethe si toto lázeňské město oblíbil už dávno a Ulriku tam poznal už jako malé batole. V roce 1821 ho však v těchto lázních postihla vášnivá pozdní láska a do této dívky, v té době sedmnáctileté, se vášnivě zamiloval. Věkový rozdíl tohoto nesourodeho páru, 55 let, působil na tehdejší lázeňskou společnost spíše jako setkání vnučky a dědečka, nicméně Goethova poezie v Mariánskolázeňských elegiích svědčí o tom, že to byla láska jako trám. Mnozí životopisci sice na čistou platonickou lásku v tomto případě moc nevěří, Ulrika však krátce před svou smrtí poskytla novinářům otevřený rozhovor, kde svou romantickou a nenaplněnou lásku obhajovala. Prý sama Goetha jako nápadníka odmítla.

Asi se tomu dá věřit, protože byla v době rozhovoru už téměř devadesátiletá. Nikdy se neprovdala, snad celoživotně vzpomínala na nenaplněnou lásku ke slavnému básníkovi. Od roku 1824 žila v Třebívlicích, dožila se úctyhodných 95 let a je pohřbena na tamním hřbitově. Je jistě potěšitelné, že v roce 1999 byl v této obci u příležitosti stého výročí její smrti vybudován památník.

Napoleon Bonaparte

15. srpen 1769 – 5. květen 1821

Rozený Korsičan, druhý syn advokáta Charlese Bonaparta z Ajaccia a absolvent vojenských škol v Brienne a v Paříži se stal v říjnu 1785 poručíkem dělostřelectva. Jako korsický nacionalista a bojovník za nezávislost, musel se svou matkou a sourozenci utéci z Korsiky do Francie. Napoleon se zprvu pramálo zúčastnil revolučních bojů, jeho prvním větším činem bylo v r. 1793 dobytí pevnosti Toulon, obsazené royalisty. Posléze byl jmenován velitelem francouzské armády v Itálii, kde dobyl četných vítězství a se svými 38 000 muži vtáhl 15. května 1796 slavnostně do Milána. 9. listopadu 1799 pak svrhl francouzské direktorium a ve funkci prvního konzula spojil výkonnou i legislativní moc. Již 2. srpna 1802 se stal doživotním konzulem. 2. prosince 1804 v katedrále Notre-Dame pak sám sebe korunoval za císaře všech Francouzů a svou manželku Joséphine za císařovnu.

Napoleonův civilní občanský zákoník zavedl povinný civilní sňatek a umožnil rozvody – opatření vpravdě revoluční a pokrokové. Po ohromujícím vítězství u Slavkova 2. prosince 1805 nadiktoval císař Napoleon I. Prusku mírné podmínky dalšího mírového soužití. Po vítězství u Jeny 14. října 1806 se mu otevřela cesta k tažení do Ruska, k němuž se odhodlal o pět let později. Ruské tažení skončilo prvním debaklem. Známa je bitva u Borodina, požár Moskvy a tisíce Francouzů utopených v řece Berezině. Vážnější porážku utrpěl pak ve slavné bitvě národů u Lipska 19. října 1813 a po známé stodenní vládě v roce 1815 pak přišla už jenom definitivní prohra u Waterloo 18. června 1815.

Pokud se týče intimní sexuologické anamnézy, bývá tento slavný vojevůdce většinou jmenován mezi lidmi s malým pohlavním údem. Na první pohled se toto zařazení zdá jako nesmyslné. Vždyť tento věhlasný muž přece proslul četnými milostnými dobrodružstvími. Nicméně pitevní nález doktora Antommarchiho potvrzený ještě svědectvím několika anglických lékařů hovoří jasnou řečí: tělesná výška 5 stop a dva palce (158 cm) a délka penisu jeden palec (2,54 cm). I když lékařská zpráva připouští, že různé nemoci sužující císaře na sklonku života mohly mít vliv na konečné zmenšení genitálu,

musí být naprosto zřejmé, že ani v nejlepších letech to nebyl žádný zázrak. Ejhle, jaké povzbuzení pro mnohé zamindrákované jedince. Kam až to v životě mohou dotáhnout s podměrečnou výškou, která se v naší armádě hodí tak leda pro tankisty a s penisem, za který by se styděl málem i eunuch.

Během svých dvou oficiálních manželství Napoleon udržoval milostný poměr s desítkami různých milenek. Podle svého vlastního vyznání ztratil panictví v 18 letech s jednou prostitutkou z pařížského bulváru. Tato zkušenost ho však nezabavila v budoucích letech určité ostýchavosti k ženám. V roce 1795, celý žhavý do ženění, se dvořil své švagrové Eugénii Desirée Clary a doufal, že jeho bratr Josef, který byl ženat se starší sestrou Eugénie, mu nějak v milostném úsilí pomůže. Tato aktivita však náhle ztroskotala, když si Napoleon přestal věřit a začal mít obavy z impotence. Své namlouvací tendence pak přesunul na nejméně pět podstatně starších žen, z nichž jedna mohla být věkem i jeho matkou (Madame Permon – 40 let) a jedna snad i babičkou (Mademoiselle de Montansier – 60 let). Obě byly šokovány vážností a pílí, s jakou Bonaparte přistupoval k sexuálnímu učení.

Zběsilé pátrání po vhodné manželce přivedlo nakonec hraběte Paula Barrase na myšlenku nabídnout Napoleonovi svou velice náročnou, drahou a pozvolna stárnoucí milenkou Joséphine de Beauharnais. Slovo dalo slovo a brzo se slavila svatba. Aby věkový rozdíl mezi 26letým Bonapartem a mnohem starší Josefinou nebyl tak nápadný, přidal si Napoleon na svatební smlouvě dva roky věku a Josefina si zase čtyři roky ubrala. O svatební noci se z ložnice novomanželů ozval mohutný mužský řev. Vášnivou soulož pozoroval totiž zpovzdálí Josefinin oblíbený mopslík Fortuné, který náhle usoudil, že je paničce ubližováno, vskočil do postele a zahryzl se generálovi do lýtka. O dva dny později již musel zraněný válečník přerušit líbáanky a odtáhnout na italskou frontu. V posteli sexuálně nenasytné novomanželky se záhy vystřídalá pěkná řádka milenců.

Avšak ani malý generál milostně nezahálel. Při tažení do Egypta v roce 1798 se zamiloval do dvacetileté blondýny Pauline Fourésové,